

— והושבת בחורה על הכרז — בין הרגליים

— כמאי ליאונה מרגנים גידוח לטריניטי — האקדח תקוע —

מקום על אונייה היוצאת לאירופה, שם יבלה את שארית ימיו בריביירה. אלא שבדרכו נקלע לו אחד ששמו "אף-אחד", מעריץ גדול של בורגארד. שמתוך הערצה אליו אינו יכול להרשות לו לפרוש מן הבמה בטרם הפך לאגדה של ממש. המערבון הסופי בהחלט. בסופו

הרי אינו יכול למות כבר בתחילת הסרט. הנבל מניח את התער על גרירתו של יפה? מדוע? אקדחו של יפה-המכט תקוע לנבל בין הרגליים. וכך הלאה. בורגארד הוא האקדחן הוותיק והעייף שרובה לצאת לגימלאות. הוא תומין

רמשים. תורתית שונות אחרות חולפות בפני המצלמה. עוד סרט חקלאי? כלל לא. ברקע ניראים שלושה האקדחנים, מתקרבים ברכיבה מאיימת. למי שלא ניחש עדיין, זוהי סצינת-הפתחה של המערבון האחרון של סרג'ו ליאונה. הופ, סליחה. לא סרג'ו ליאונה. על המסך מפיע שם הבמאי, והוא טונינו ואלרי. יהיה מי שיהיה. ליאונה רק הפיק את הסרט. אבל משום מה, כשמתבוננים בתצלומי הצלמים שהתלוו להסרטה, רואים בהם את ליאונה מלמד בוקר אחד איך לגלח את טרנס היל, ורואים את ליאונה מלמד בבוקר אחר איך מחזיקים נערה על הכרעים, ורואים את ליאונה עם חולצה, ובלי חולצה, ורק את אותו טונינו ואלרי המיסתורי לא רואים בכלל. ואז חוזרים ומתבוננים שוב בסרט. קורר אים לו שמי הוא אף אחד. אז מי, אם לא ליאונה, יכול להמציא שם כזה? הרי לגי-בור הקבוע שלו בחופן דולרים ולכל השאר לא היו כלל שמות. חותמו של ליאונה. חוץ מזה, הבדי-חות. האנשים הרעים פורצים לתוך ביקתה מטה-ליפול, המשמשת לעיתים כמיספרה, וכדי שיהיה קצת בטוחים, סותמים את פיו של הספר במיברשת-גילוח. על הקצף שעליה. ואת פיו של הבן, עם הסבון. אחר-כך מגיע הגיבור. או, ליתר דיוק, אחד והגיבורים. קוראים לו ג'ק יפה-המכט, או, באנגלית מצורפתת, ג'ק בורגארד. הוא מתיישב על הכיסא ומצפה לגילוח. נבל שמתחפש לספר משחזר את התער. איזה אמב-דמים יהיה כאן! אבל לא... הגיבור

של דבר נאלץ יפה-המכט, מחוסר-ברירה, להפוך לאגדה, לאושרו הגדול של "אף-אחד" המחייך בהנאה מאוזן לאוזן. והנאתו של זה היא הנאתו של כל הגברות. כיוון ש"אף-אחד" הוא בעל העיניים הכחולות והשיניים הבהקות — טרנס היל.

מערבון רציני ופארודיה בעת-זמננו אחת, השואל את רעיונותיו ממקורות שונים ומשונים כמו האקדחן של הנרי קינג, ומטפל במלוא הרצינות בגורלו של אקדחן שאין מניחים לו לצאת לגימלאות, או מאי.בי. קלאצ'ר (אנצו בארבוני), אביו של טריניטי, שהעביר לכאן את כל התעושים האקרובטיים של טרנס היל.

שמי הוא אף אחד אמור להיות. לדעת ליאונה, המערבון שיביא את הקץ על כל המערבונים, לשם כך אפילו נטל דמויות ההולמות את הרעיון.

הנרי פונדה, גיבורם הרציני של מערי-בוניס אינספור (ביניהם אפילו אחד בשם כוכב הבדיל, על אקדחן שעיף ממקצועו), ומולו, טרנס היל, גיבורם המקומי של מערבונים חדשים שבהם אינו מנסה אפילו להעמיד פנים שהוא מת, והכל נעשה בצחוק.

אם זה אכן יהיה סופם של המערבונים, עדיין לא ברור. אבל מה שמתקבל ביותר על הדעת הוא שליאונה, אחרי סרט זה, ישתחרר סוף-סוף מסיטוי המערב-הפרוע שרדפו אותו ויעבור, כפי שהבטיח כבר לפני זמן רב, לטפל בגננסטרים של שיקאגו, ואז יצוצו עוקצים במיליונים.

תדרין

תל-אביב

*** אמארקורד (זכרונות), בן יהודה, איטליה): חג קולנועי מרהיב כמו שרק אחרי-יחיד יודע לערוך. פליני. הוא זוכר את רימיני, מקוסטה-לודרה, בצלילים, צבעים ודמויות מרשימים שרק חושי דימיונו המדהים מסוגלים להפיח בהם חיים שכאלה.

*** העוקץ (אלנבי, ארצות-הברית): מצחיקון גננסטרי על רקע שיקאגו של שנות השלושים, עם שלושה אלופי מישהק קולנועי: רוברט דפורה, פול גיומן ורוברט שאו. עליו ופוטוגני.

ירושלים

*** סרפיקו (אורנע, ארצות-הברית): שוטר משוגע-לדבר מסרב לקבל דמי-שתיקה, הופך את המישרה הנזירורקית על פיה וכימעט מצליח לאבד את חייו. מישהק מעולה של אל פאצינו.

חיפה

*** צ'רלי וואריק (עממי, אר-צות-הברית): אחרון העצמאים, לשעבר מרסס'שדות תחום שודד קטן בעל מוח גדול, בפעולה נועזת נגד המאפייה והמיש-טה גמייחד. מישהק, צילום ועריכה מזהירים.

דנב ומאסטרויני: ניתוק מן העולם

רויאני, ובעיקר קתרין דנב. אחרי תפקידים רבים של קריון בלונדי מחייך, היא מדהימה כאן בעומק ובכנות של ריג' שותיה. לעומת זאת, אולי בגלל הקשר האישי של הבמאית לסיפור, יש בסרט חזרות רבות על עצמו, ודבר זה גורם לתחושת-כבדות מעיפת, בסצינות מסוימות.

צער פרטי בהחלט

זה קורה רק לאחרים (פרזי, תל-אביב, צרפת): יש משהו בסיפורה האוטוביוגרפי של נאדין

טריניטיאן (רעייתו של ז'אן-לואי), הנוגע-ללב ומביך בעת ובעונה-אחת. תגובתם של הורים על מותה הפתאומי של תינוקת בת 9 חודשים הוא חווייה מועזעת, אך מאידך — הצנתה-לראווה יוצרת לפעמים את התחושה שאין זה מסוג הדברים שאפשר להתחלק בהם עם הקהל הרחב.

מה עוד, שהכל בסרט זה שואף להיות ריאלי. זוג השחקנים הראשיים, קתרין דנב ומרצ'לו מאסטרויאני, חיו בתקופת החסרטה סיפור-אהבה פרטי לוהט משלהם, כך שהאהבה הקושרת אותם על הבד משכנעת מאוד.

זאת, ועוד, שמות הדמויות שהם מגלמים הם מרצ'לו וקתרין, מה שמוסיף לאמינות. אחיה של הבמאית, השח-קו כריסטיאן מארקאן, מגלם כאן את אחיה של קתרין. הסיפור מוגש בגיוון המזכיר במיקצת את אלן רנה מימי הירושימה האהובת. תחילתו, בדירה האפולולית של הזוג אשר הסתגר עם כאבו ומנתק עצמו מן העולם החי-צוץ. ההמשך הוא חזרה אל העבר, אל יום האסון, ואל מה שקרה בעיקבותיו (לא-דיוקא בסדר כרונולוגי) והוא מסתיים עם השיבה לחיים, שיבה שאין פירושה שיכחה, אלא השלמה עם המוות כחלק בלתי-נפרד מן החיים. המעלה העיקרית של הסרט היא מישהקם של מסט-

ריקבון

ג'נטלמוני

הנחש (הוד, תל-אביב, צרפת): אם להתבטא בשפה המקובלת ב-

רחוב הישראלי, הנחש הוא "נפי" לה אמיתית". ולא, חס וחלילה, משום שזהו הסרט הנורא ביותר שנעשה אי-פעם, או משהו כזה. הידדים שטיפלו בו רשומות בזיכרון הקולנוע לטוב כמיקצועיות ביותר. הבמאי הנרי (כנופית הסיציליאנים) וורני, העלם קלוד (הנאהבים מטוראל) ונואה, המוסיקאי אנו (גבר אירוטי) מוריקונה ורשימת שחקנים מפוצצת: הנרי פונדה, דירק בוגארד, פי-ליפ נוארה, וירנה ליסי, מישל בוקה ויוול ברינר.

כל הכוח הקולנועי העצום הזה בוזבז על סיפור, שאם-כי שאב את השארתו כנראה מפרשת המרגל הנודע קים פילבי, בכל-יזאת נישאר הסרט בלון נפוח, חסר משמעות.

עלילת-הביון המסובכת, המקיפה את אירופה ואמרי-קה, המזרח-התיכון ומסך-הברזל גם יחד, נראית כאילו יצאה ממחשב של ניסים גינפלאות, כשבכל רגע מתפעה דמות חדשה, שאינה מיתבקשת בדרך הגיונית כלשהי.

אף שהצילומים מרשימים באמת, ורשימת הנוויות עמוסה למדי, ואף שהקריין מנסה לשכנע כי "אנשים חשובים מאוד" נעלמו בזה אחר זה לתוך האפילתה המיס-תורית האופפת כל מרגל ראוי לשמו, מורגשת בעליל השט-חיות שבעלילה. את הגיחוך שבפילוסופיה השקופה מדגיש

בריינר ופונדה: מרגלים יוצאים מהמכונה

סיום הסרט: כשנערכים חילופי "סחורות" בין האמרי-קאים לרוסים, על הגבול שבין מיזרח-ברלין למערבה, שואל הצרפתי את האמריקאי הכליכול, "ומה אתם מקבלים תמורת הדג השמן שלכם?" (ומתכוון לקולונל יול ברינר, שבישל את הדיישה), משיב האמריקאי: "טייס אחד."